

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2023. gada 7. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Fizisko personu aizsardzība attiecībā uz personas datu apstrādi – Regula (ES) 2016/679 – 5. panta 1. punkta a) apakšpunkts – “Likumīguma” princips – 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunkts – Apstrādes nepieciešamība pārziņa vai trešās personas leģitīmo interešu ievērošanai – 17. panta 1. punkta d) apakšpunkts – Tiesības panākt personas datu dzēšanu gadījumā, ja tie ir apstrādāti nelikumīgi – 40. pants – Rīcības kodeksi – 78. panta 1. punkts – Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pret uzraudzības iestādi – Uzraudzības iestādes pieņemts lēmums par sūdzību – Šā lēmuma pārbaudes tiesā apjoms – Kredītinformācijas biroji – No publiska reģistra gūtu datu par personas atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām glabāšana – Glabāšanas ilgums

Apvienotajās lietās C-26/22 un C-64/22

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgericht Wiesbaden* (Visbādenes Administratīvā tiesa, Vācija) iesniegusi ar 2021. gada 23. decembra un 2022. gada 31. janvāra lēmumiem un kas Tiesā reģistrēti 2022. gada 11. janvārī un 2022. gada 2. februārī, tiesvedībās

UF (C-26/22),

AB (C-64/22)

pret

Land Hessen,

piedaloties:

SCHUFA Holding AG,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], P. Dž. Švīrebs [*P. G. Xuereb*], A. Kumins [*A. Kumin*] (referents) un I. Ziemele,

ģenerālvokāts: P. Pikamēe [*P. Pikamäe*],

sekretāre: K. Hetcela [*K. Hötzel*], administratore,

* Tiesvedības valoda – vācu.

ņemot vērā rakstveida procesu un 2023. gada 26. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

- UF un AB vārdā – *R. Rohrmoser* un *S. Tintemann*, *Rechtsanwälte*,
- *Land Hessen* vārdā – *M. Kottmann* un *G. Ziegenhorn*, *Rechtsanwälte*,
- *SCHUFA Holding AG* vārdā – *G. Thüsing* un *U. Wuermeling*, *Rechtsanwalt*,
- Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *P.-L. Krüger*, pārstāvji,
- Portugāles valdības vārdā – *P. Barros da Costa*, *M. J. Ramos* un *C. Vieira Guerra*, pārstāves,
- Eiropas Komisijas vārdā – *A. Bouchagiar*, *F. Erlbacher*, *H. Kranenborg* un *W. Wils*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2023. gada 16. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 7. un 8. panta, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.; un kļūdu labojums OV 2018, L 127, 2. lpp.; turpmāk tekstā – “VDAR”) 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunkta, 17. panta 1. punkta d) apakšpunkta, 40. panta, 77. panta 1. punkta un 78. panta 1. punkta interpretāciju.
- 2 Šie lūgumi ir iesniegti saistībā ar divām tiesvedībām prasībās, ko persona UF (lietā C-26/22) un persona AB (lietā C-64/22) ir cēlušas pret *Land Hessen* (Hesenes federālā zeme, Vācija) par *Hessischer Beauftragter für Datenschutz und Informationsfreiheit* (Hesenes federālās zemes Datu aizsardzības un informācijas brīvības uzraudzītājs, Vācija; turpmāk tekstā – “HBDI”) atteikumu uzdot *SCHUFA Holding AG* (turpmāk tekstā – “SCHUFA”) dzēst tās glabātos datus par UF un AB atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2008/48/EK

- 3 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/48/EK (2008. gada 23. aprīlis) par patēriņa kredītliģumiem un ar ko atceļ Direktīvu 87/102/EEK (OV L 2008, L 133, 66. lpp.) 26. un 28. apsvērumā ir teikts:

“(26) [...] Jo īpaši kredītu tirgū, kas paplašinās, ir svarīgi, lai kreditori neiesaistītos bezatbildīgos aizdevumos vai neizsniegtu kredītus, iepriekš nenovērtējot aizņēmēja kredīspēju, un dalībvalstīm būtu jāveic nepieciešamā uzraudzība, lai izvairītos no šādas rīcības, un jānosaka nepieciešamie līdzekļi, lai piemērotu kreditoriem sankcijas, ja tie šādi rīkojas. [...] [K]kreditoriem vajadzētu būt pienākumam pārbaudīt katra atsevišķā patērētāja kredīspēju. [...]”

[..]

(28) Lai novērtētu patērētāja kredītu stāvokli, kreditoram būtu jāizmanto attiecīgas datubāzes, juridisko un faktisko apstākļu dēļ var būt nepieciešama informācija dažādos apjomos. Lai novērstu jebkādas konkurences kropļojumus kreditoru vidū, būtu jānodrošina, lai kreditoriem ir pieeja privātām vai publiskām datubāzēm par patērētājiem dalībvalstī, kurā šie kreditori neveic uzņēmējdarbību, saskaņā ar nediskriminējošiem nosacījumiem, salīdzinot ar kreditoriem attiecīgajā dalībvalstī.”

- 4 Šīs direktīvas 8. panta “Pienākums novērtēt patērētāja kredīspēju” 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka pirms kredītliģuma noslēģšanas kreditors novērtē patērētāja kredīspēju, pamatojoties uz pietiekamu informāciju, kas attiecīgā gadījumā iegūta no patērētāja, un, ja nepieciešams, uz ziņām, kas iegūtas no attiecīgās datubāzes. Dalībvalstis, kurās tiesību akti paredz, ka kreditori novērtē patērētāju kredīspēju, pamatojoties uz ziņām, kas iegūtas no attiecīgās datubāzes, var saglabāt šo prasību.”

Direktīva 2014/17/ES

- 5 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/17/ES (2014. gada 4. februāris) par patērētāju kredītliģumiem saistībā ar mājokļa nekustamo īpašumu un ar ko groza Direktīvas 2008/48/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 60, 34. lpp.) 55. un 59. apsvērumā ir teikts:

“(55) Ir būtiski izvērtēt un pārbaudīt patērētāja spēju un gatavību atmaksāt kredītu, pirms tiek noslēģts kredītliģums. Minētajā kredīspēģas izvērtēģanā būtu jāņem vērā visi nepiecieģamie un atbilstīģie faktori, kas varētu ietekmēt patērētāja spēģu atmaksāt kredītu visā tā spēģkā esamības laikā. [...]”

[..]

(59) Iepazīģģanās ar kredītu datubāzes ziņām ir noderīģģ kredīspēģas izvērtēģģanas elements. [...]”

- 6 Šīs direktīvas 18. panta “Pienākums izvērtēt patērētāja kredībspēju” 1. punktā ir noteikts:
“Dalībvalstis nodrošina, lai pirms kredītīguma noslēgšanas kreditors veiktu rūpīgu patērētāja kredībspējas izvērtējumu. Minētajā izvērtējumā pienācīgi ņem vērā faktorus, kas ir būtiski, lai pārbaudītu patērētāja iespējas izpildīt kredītīgumā noteiktās saistības.”
- 7 Minētās direktīvas 21. panta “Pieklūve datubāzēm” 1. un 2. punktā ir noteikts:
“1. Katra dalībvalsts nodrošina visiem kreditoriem no visām dalībvalstīm piekļuvi datubāzēm, ko attiecīgajā dalībvalstī izmanto patērētāju kredībspējas izvērtēšanai un vienīgi ar mērķi pārraudzīt patērētāju kredītsaistību izpildi visā kredītīguma spēkā esamības laikā. Šādas piekļuves nosacījumi ir nediskriminējoši.
2. Šā panta 1. punktu piemēro gan datubāzēm, kuras uztur privāti kredītbiroji vai kredītinformācijas aģentūras, gan publiskiem reģistriem.”
- Regula (ES) 2015/848*
- 8 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2015/848 (2015. gada 20. maijs) par maksātnespējas procedūrām (OV 2015, L 141, 19. lpp.) 76. apsvērumā ir teikts:
“Lai uzlabotu attiecīgo kreditoru un tiesu informēšanu un novērstu paralēlu maksātnespējas procedūru sākšanu, dalībvalstīm pārrobežu maksātnespējas gadījumos vajadzētu būt pienākumam publicēt attiecīgo informāciju publiski pieejamā elektroniskā reģistrā. Lai kreditoriem un tiesām, kuru domicils vai atrašanās vieta ir citās dalībvalstīs, atvieglotu piekļuvi minētajai informācijai, šajā regulā būtu jāparedz šādu maksātnespējas reģistru savstarpēja savienojamība, izmantojot Eiropas e-tiesiskuma portālu. [..]”
- 9 Šīs regulas 79. panta “Dalībvalstu pienākumi saistībā ar personas datu apstrādi valsts maksātnespējas reģistros” 4. un 5. punktā ir noteikts:
“4. Dalībvalstis saskaņā ar [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvu 95/46/EK [(1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.)] ir atbildīgas par datu vākšanu un uzglabāšanu valsts datubāzēs un par lēmumiem, kas pieņemti, lai darītu šādus datus pieejamus savstarpēji savienotos reģistros, kurus var aplūkot, izmantojot Eiropas e-tiesiskuma portālu.
5. Saistībā ar informāciju, kas datu subjektiem būtu sniedzama, lai dotu tiem iespēju īstenot savas tiesības un jo īpaši tiesības uz datu dzēšanu, dalībvalstis informē datu subjektus par piekļuves laikposmu, kas noteikts maksātnespējas reģistros glabātajiem personas datiem.”

VDAR

10 VDAR 10., 11., 47., 50., 98., 141. un 143. apsvērumā ir teikts:

“(10) Lai nodrošinātu konsekventu un augsta līmeņa aizsardzību fiziskām personām un novērstu šķēršļus personu datu aprītei [Eiropas] Savienībā, fiziskas personas tiesību un brīvību aizsardzības līmenim attiecībā uz šādu datu apstrādi visās dalībvalstīs vajadzētu būt vienādam. Visā Savienībā būtu jānodrošina noteikumu par fiziskas personas pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi vienveidīga piemērošana.
[..]

(11) Lai personas datu aizsardzība visā Savienībā būtu efektīva, nepieciešams stiprināt un sīki noteikt datu subjektu tiesības un to personu pienākumus, kas apstrādā personas datus un nosaka to apstrādi, kā arī nepieciešams piešķirt arī atbilstošas pilnvaras uzraudzīt un nodrošināt personas datu aizsardzības noteikumu ievērošanu un noteikt atbilstošas sankcijas par pārkāpumiem dalībvalstīs.

[..]

(47) Pārziņa, tostarp tāda pārziņa, kuram personas dati var tikt izpausti, vai trešās personas leģitīmās intereses var būt apstrādes juridiskais pamats ar noteikumu, ka datu subjekta intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības nav svarīgākas, ņemot vērā saprātīgas datu subjektu gaidas, kuru pamatā ir viņu attiecības ar pārzini. Šādas leģitīmas intereses varētu būt, piemēram, tad, ja starp datu subjektu un pārzini pastāv būtiskas un atbilstošas attiecības, piemēram, ja datu subjekts ir pārziņa klients vai ir pārziņa dienestā. Jebkurā gadījumā būtu rūpīgi jāizvērtē, vai pastāv leģitīmas intereses, tostarp, vai datu subjekts personas datu vākšanas laikā un saistībā ar to var pamatoti sagaidīt, ka var notikt minētajā nolūkā paredzēta apstrāde. Datu subjekta intereses un pamattiesības varētu būt svarīgākas par datu pārziņa interesēm, ja personas datus apstrādā apstākļos, kādos datu subjektiem nav pamatotu gaidu, ka apstrāde turpināsies. [..]

[..]

(50) Personas datu apstrāde nolūkos, kas nav tie, kādos personas dati sākotnēji tika vākti, būtu jāatļauj tikai tad, ja apstrāde ir saderīga ar tiem nolūkiem, kādos personas dati sākotnēji tika vākti. Šādā gadījumā nav vajadzīgs atsevišķs juridiskais pamats kā vien tas, ar ko tika atļauta personas datu vākšana. [..] Lai pārliecinātos, vai turpmākas apstrādes nolūks ir saderīgs ar nolūku, kādā personas dati sākotnēji tika vākti, pārzinim – pēc tam, kad ir izpildītas visas prasības attiecībā uz sākotnējās apstrādes likumīgumu, – būtu cita starpā jāņem vērā: jebkura saikne starp minētajiem nolūkiem un paredzētās turpmākās apstrādes nolūkiem; konteksts, kādā personas dati ir vākti, jo īpaši saprātīgas datu subjektu gaidas, kuru pamatā ir to attiecības ar pārzini, attiecībā uz datu turpmāku izmantošanu; personas datu raksturs; sekas, ko paredzētā turpmākā apstrāde rada datu subjektiem; un atbilstošu garantiju esamība gan sākotnējās, gan paredzētajās turpmākās apstrādes darbībās.

[..]

(98) Lai atvieglotu šīs regulas efektīvu piemērošanu, apvienības vai citas struktūras, kas pārstāv pārziņu vai apstrādātāju kategorijas, būtu jāmudina izstrādāt rīcības kodeksus, ievērojot šajā regulā paredzētos ierobežojumus un ņemot vērā apstrādes īpatnības konkrētās nozarēs un mikrouzņēmumu, mazo un vidējo uzņēmumu īpašās vajadzības. Jo īpaši, šādos rīcības kodeksos varētu precizēt pārziņu un apstrādātāju pienākumus, ņemot vērā apstrādei raksturīgo risku, ko tā varētu radīt fizisku personu tiesībām un brīvībām.

[..]

(141) Katram datu subjektam vajadzētu būt tiesībām iesniegt sūdzību vienai uzraudzības iestādei, jo īpaši viņa pastāvīgās dzīvesvietas dalībvalstī, un tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā saskaņā ar hartas 47. pantu, ja datu subjekts uzskata, ka viņa tiesības saskaņā ar šo regulu ir pārkāptas, vai ja uzraudzības iestāde nereaģē uz sūdzību, daļēji vai pilnībā noraida sūdzību vai nerīkojas, kad šāda rīcība ir nepieciešama, lai aizsargātu datu subjekta tiesības. Uz sūdzības pamata sāktā izmeklēšana būtu jāveic tādā apjomā, kāds ir nepieciešams konkrētajā lietā, paredzot iespēju to pārskatīt tiesā. Uzraudzības iestādei saprātīgā termiņā būtu jāinformē datu subjekts par sūdzības izskatīšanas virzību un iznākumu. [..]

[..]

(143) [..] [K]atrai fiziskai vai juridiskai personai vajadzētu būt pieejamiem efektīviem tiesību aizsardzības līdzekļiem kompetentajā valsts tiesā pret uzraudzības iestādes lēmumu, kas rada tiesiskas sekas attiecībā uz minēto personu. Šāds lēmums jo īpaši attiecas uz to, kā uzraudzības iestāde īsteno izmeklēšanas, korektīvās un atļauju izsniegšanas pilnvaras, vai uz sūdzību noraidīšanu. Tomēr tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā neattiecas uz tādiem uzraudzības iestāžu veiktiem pasākumiem, kas nav juridiski saistoši, piemēram, uzraudzības iestādes izdotiem atzinumiem vai sniegtiem padomiem. Prasība pret uzraudzības iestādi būtu jāceļ tās dalībvalsts tiesās, kurā izveidota uzraudzības iestāde, un tā būtu jāizskata saskaņā ar minētās dalībvalsts procesuālajām tiesībām. Šādām tiesām vajadzētu īstenot pilnu jurisdikciju, kurai vajadzētu ietvert jurisdikciju izskatīt visus faktu jautājumus un tiesību normu piemērošanas jautājumus, kas saistīti ar tajā izskatāmo strīdu.

Ja uzraudzības iestāde ir noraidījusi sūdzību, sūdzības iesniedzējs var celt prasību tās pašas dalībvalsts tiesās. Saistībā ar tiesību aizsardzību tiesā, kas attiecas uz šīs regulas piemērošanu, ja valstu tiesas uzskata, ka ir vajadzīgs lēmums par šo jautājumu, lai šīs tiesas varētu sniegt spriedumu, tās var lūgt vai – LESD 267. pantā paredzētajā gadījumā – tām ir jālūdz, lai Tiesa sniedz prejudiciālu nolēmumu par Savienības tiesību aktu, tostarp šīs regulas, interpretāciju. [..]”

11 Šīs regulas 5. pants “Personas datu apstrādes principi” ir formulēts šādi:

“1. Personas dati:

a) tiek apstrādāti likumīgi, godprātīgi un datu subjektam pārredzamā veidā (“likumīgums, godprātība un pārredzamība”);

[..]

c) ir adekvāti, atbilstīgi un ietver tikai to, kas nepieciešams to apstrādes nolūkos (“datu minimizēšana”);

[..]

2. Pārzinis ir atbildīgs par atbilstību 1. punktam un var to uzskatāmi parādīt (“pārskatatbildība”).”

12 Minētās regulas 6. pants “Apstrādes likumīgums” noteic:

“1. Apstrāde ir likumīga tikai tādā apmērā un tikai tad, ja ir piemērojams vismaz viens no turpmāk minētajiem pamatojumiem:

[..]

f) apstrāde ir vajadzīga pārziņa vai trešās personas leģitīmo interešu ievērošanai, izņemot, ja datu subjekta intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības, kurām nepieciešama personas datu aizsardzība, ir svarīgākas par šādām interesēm, jo īpaši, ja datu subjekts ir bērns.

[..]

4. Ja apstrāde citā nolūkā nekā tajā, kādā personas dati tika vākti, nav balstīta uz datu subjekta piekrišanu vai uz Savienības vai dalībvalsts tiesību aktiem, kas demokrātiskā sabiedrībā ir vajadzīgs un samērīgs pasākums, lai aizsargātu 23. panta 1. punktā minētos mērķus, pārzinis, lai pārliecinātos, vai apstrāde citā nolūkā ir savietojama ar nolūku, kādā personas dati sākotnēji tika vākti, cita starpā ņem vērā:

a) jebkuru saikni starp nolūkiem, kādos personas dati ir vākti, un paredzētās turpmākās apstrādes nolūkiem;

b) kontekstu, kādā personas dati ir vākti, jo īpaši saistībā ar datu subjektu un pārziņa attiecībām;

c) personas datu raksturu, jo īpaši to, vai ir apstrādātas īpašas personas datu kategorijas, ievērojot 9. pantu, vai to, vai ir apstrādāti personas dati, kas attiecas uz sodāmību un pārkāpumiem, ievērojot 10. pantu;

d) paredzētās turpmākās apstrādes iespējamās sekas datu subjektiem;

e) atbilstošu garantiju esamību, kas var ietvert šifrēšanu vai pseidonimizāciju.”

13 VDAR 17. panta “Tiesības uz dzēšanu (tiesības “tikt aizmirstam”)” 1. punktā ir noteikts:

“Datu subjektam ir tiesības panākt, lai pārzinis bez nepamatotas kavēšanās dzēstu datu subjekta personas datus, un pārziņa pienākums ir bez nepamatotas kavēšanās dzēst personas datus, ja pastāv viens no šādiem nosacījumiem:

[..]

c) datu subjekts iebilst pret apstrādi saskaņā ar 21. panta 1. punktu, un apstrādei nav nekāda svarīgāka leģitīma pamata, vai arī datu subjekts iebilst pret apstrādi saskaņā ar 21. panta 2. punktu;

d) personas dati ir apstrādāti nelikumīgi;

[..].”

14 Šīs regulas 21. panta “Tiesības iebilst” 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Datu subjektam, balstoties uz iemesliem saistībā ar viņa īpašo situāciju, ir tiesības jebkurā laikā iebilst pret savu personas datu apstrādi, kas pamatojas uz 6. panta 1. punkta e) vai f) apakšpunktu, tostarp profilēšanu, kas pamatojas uz minētajiem noteikumiem. Pārzinis personas datus vairs neapstrādā, izņemot, ja pārzinis norāda uz pārliecinošiem legītimiem apstrādes iemesliem, kas ir svarīgāki par datu subjekta interesēm, tiesībām un brīvībām, vai lai celtu, īstenotu vai aizstāvētu likumīgas prasības.

2. Ja personas datus apstrādā tiešās tirgvedības nolūkos, datu subjektam ir tiesības jebkurā laikā iebilst pret savu personas datu apstrādi šādas tirgvedības vajadzībām, kas ietver profilēšanu, ciktāl tā ir saistīta ar šādu tiešo tirgvedību.”

15 Minētās regulas 40. panta “Rīcības kodeksi” 1., 2. un 5. punktā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis, uzraudzības iestādes, kolēģija un [Eiropas] Komisija mudina izstrādāt rīcības kodeksus, kas paredzēti, lai veicinātu šīs regulas atbilstīgu piemērošanu, ņemot vērā dažādo apstrādes nozaru specifiskās iezīmes un mikrouzņēmumu, mazo un vidējo uzņēmumu konkrētās vajadzības.

2. Apvienības un citas struktūras, kas pārstāv pārziņu vai apstrādātāju kategorijas, var izstrādāt rīcības kodeksus vai tos grozīt vai papildināt, lai precīzi noteiktu, kā piemērojama šī regula, piemēram, attiecībā uz:

- a) godprātīgu un pārredzamu apstrādi;
- b) pārziņu legītimajām interesēm konkrētos gadījumos;
- c) personas datu vākšanu;

[..]

5. Šā panta 2. punktā minētās apvienības un citas struktūras, kas plāno izstrādāt rīcības kodeksu vai grozīt vai papildināt esošu rīcības kodeksu, iesniedz rīcības kodeksa, grozījumu vai papildinājumu projektu uzraudzības iestādei, kura saskaņā ar 55. pantu ir kompetenta. Uzraudzības iestāde sniedz atzinumu par to, vai rīcības kodeksa, grozījumu vai papildinājumu projekts ir saskaņā ar šo regulu, un apstiprina minēto rīcības kodeksa, grozījumu vai papildinājumu projektu, ja tā konstatē, ka tas nodrošina pietiekamas atbilstošas garantijas.”

16 VDAR 51. panta “Uzraudzības iestāde” 1. punktā ir noteikts:

“Katra dalībvalsts paredz, ka viena vai vairākas neatkarīgas publiskas iestādes ir atbildīgas par šīs regulas piemērošanas uzraudzību, lai aizsargātu fizisku personu pamattiesības un pamatbrīvības saistībā ar apstrādi un veicinātu personas datu brīvu apriti Savienībā (“uzraudzības iestāde”).”

17 Šīs regulas 52. panta “Neatkarība” 1., 2. un 4. punktā ir noteikts:

“1. Katra uzraudzības iestāde rīkojas pilnīgi neatkarīgi, pildot savus uzdevumus un īstenojot savas pilnvaras saskaņā ar šo regulu.

2. Katras uzraudzības iestādes loceklis vai locekļi, pildot uzdevumus un īstenojot pilnvaras saskaņā ar šo regulu, ir brīvi no ārējas – tiešas vai netiešas – ietekmes un ne no viena nelūdz un nepieņem norādījumus.

[..]

4. Katra dalībvalsts nodrošina, lai katrai uzraudzības iestādei būtu piešķirti cilvēkresursi, tehniskie un finanšu resursi, telpas un infrastruktūra, kas nepieciešami efektīvai tās uzdevumu izpildei un pilnvaru īstenošanai, tostarp arī tādu uzdevumu izpildei un pilnvaru īstenošanai, kuri jāveic saistībā ar savstarpējo palīdzību, sadarbību un dalību kolēģijā.”

18 Minētās regulas 57. panta “Uzdevumi” 1. punktā ir noteikts:

“Neskarot citus uzdevumus, kas noteikti ar šo regulu, ikviena uzraudzības iestāde savā teritorijā:

a) uzrauga un īsteno šīs regulas piemērošanu;

[..]

f) izskata kāda datu subjekta, struktūras vai organizācijas, vai apvienības iesniegtās sūdzības saskaņā ar 80. pantu, atbilstošā apjomā izmeklē jautājumu un saprātīgā termiņā informē sūdzības iesniedzēju par lietas virzību un izmeklēšanas rezultātiem, jo īpaši, ja ir nepieciešama papildus izmeklēšana vai koordinācija ar citu uzraudzības iestādi;

[..].”

19 VDAR 58. panta “Pilnvaras” 1. punktā ir uzskaitītas ikvienai uzraudzības iestādei esošās izmeklēšanas pilnvaras, savukārt 2. punktā uzskaitītas šo iestāžu korektīvās pilnvaras.

20 Šīs regulas 77. pants “Tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādē” noteic:

“1. Neskarot jebkādus citus administratīvos tiesību aizsardzības līdzekļus vai tiesību aizsardzību tiesā, katram datu subjektam ir tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādē, jo īpaši tajā dalībvalstī, kurā ir viņa pastāvīgā dzīvesvieta, darbavieta vai iespējamā pārkāpuma izdarīšanas vieta, ja datu subjekts uzskata, ka viņa personas datu apstrāde pārkāpj šo regulu.

2. Uzraudzības iestāde, kurā ir iesniegta sūdzība, informē sūdzības iesniedzēju par sūdzības izskatīšanas virzību un iznākumu, tostarp par tiesību aizsardzības tiesā iespēju saskaņā ar 78. pantu.”

- 21 Minētās regulas 78. panta “Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pret uzraudzības iestādi” 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Neskarot jebkādus citus administratīvos vai ārpus tiesību aizsardzības līdzekļus, katrai fiziskai vai juridiskai personai ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pret uzraudzības iestādes pieņemtu juridiski saistošu lēmumu, kas skar minētās personas.

2. Neskarot jebkādus citus administratīvos vai ārpus tiesību aizsardzības līdzekļus, katram datu subjektam ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ja uzraudzības iestāde, kas ir kompetenta, ievērojot 55. un 56. pantu, trīs mēnešu laikā neizskata sūdzību vai neinformē datu subjektu par sūdzības, kas iesniegta, ievērojot 77. pantu, izskatīšanas virzību vai rezultātiem.”

- 22 VDAR 79. panta “Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pret pārzini vai apstrādātāju” 1. punktā ir noteikts:

“Neskarot pieejamos administratīvos vai ārpus tiesību aizsardzības līdzekļus, tai skaitā tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādē, ievērojot 77. pantu, ikvienam datu subjektam ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ja viņš uzskata, ka viņa tiesības saskaņā ar šo regulu ir pārkāptas tādas viņa personas datu apstrādes rezultātā, kura neatbilst šai regulai.”

Vācijas tiesības

- 23 1994. gada 5. oktobra *Insolvenzordnung* (Maksātnespējas likums) (*BGBI.* 1994 I, 2866. lpp.), redakcijā, kas piemērojama pamatlīetu faktiskajiem apstākļiem, 9. panta 1. punkts noteic:

“Oficiāla publiskošana notiek ar vienotu publikāciju internetā visās federālajās zemēs; tā var notikt arī izvilkumu veidā. Parādnieks ir precīzi jāidentificē, it īpaši norādot viņa adresi un uzņēmējdarbības nozari. Publiskošanu uzskata par notikušu, tiklīdz pēc publicēšanas dienas ir pagājušas divas dienas.”

- 24 2002. gada 12. februāra *Verordnung zu öffentlichen Bekanntmachungen in Insolvenzverfahren im Internet* (Noteikumi par oficiālām publikācijām internetā maksātnespējas procesos; *BGBI.* I, 677. lpp.; turpmāk tekstā – “*InsoBekV*”) 3. panta 1. un 2. punkts noteic:

“(1) Ne vēlāk kā sešus mēnešus pēc dienas, kad ir izbeigts maksātnespējas process vai likumīgā spēkā stājusies šā procesa apturēšana, informācijas un komunikāciju sistēmā tiek dzēsta no maksātnespējas procesa izrietošo datu, t.sk. ziņu par procesa uzsākšanu, publiskošana. Ja process netiek uzsākts, šo termiņu sāk skaitīt no publiskoto drošības pasākumu atcelšanas brīža.

(2) Publiskošanai saistībā ar procedūru atbrīvošanai no atlikušajām parādsaistībām, tostarp Likuma par maksātnespēju 289. pantā paredzētā lēmuma publiskošanai, 1. punkta pirmo teikumu piemēro ar nosacījumu, ka termiņu sāk skaitīt no brīža, kad lēmums par atbrīvošanu no parādsaistībām ir stājies likumīgā spēkā.”

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

- 25 Personu UF un AB maksātspējas procesos ar tiesas nolēmumiem, kas pieņemti attiecīgi 2020. gada 17. decembrī un 2021. gada 23. martā, šīs personas tika pirms termiņa atbrīvotas no atlikušajām parādsaistībām. Saskaņā ar *Insolvenzordnung* 9. panta 1. punktu, kā arī *InsoBekV* 3. panta 1. un 2. punktu šo nolēmumu oficiālā publikācija internetā tika dzēsta pēc sešiem mēnešiem no minēto nolēmumu pieņemšanas brīža.
- 26 *SCHUFA* ir privāts kredītinformācijas birojs, kas savās datubāzēs reģistrē un glabā informāciju no publiskiem reģistriem, tostarp informāciju par atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām. Šo informāciju tas – atbilstoši Rīcības kodeksam, ko Vācijā izstrādājusi kredītinformācijas biroju apvienība un apstiprinājusi kompetentā uzraudzības iestāde – dzēš pēc tam, kad ir pagājuši trīs gadi kopš brīža, kad tā tikusi reģistrēta.
- 27 Personas UF un AB vērsās pie *SCHUFA*, lai panāktu, ka tas dzēš ierakstus par lēmumiem par viņu par atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām. Šī sabiedrība atteicās apmierināt viņu pieprasījumus, paskaidrojusi, ka tās darbībā ir tikusi ievērota VDAR un ka *InsoBekV* 3. panta 1. punktā paredzētais sešu mēnešu dzēšanas termiņš tai nav piemērojams.
- 28 Pēc tam personas UF un AB katra iesniedza sūdzību kompetentajā uzraudzības iestādē – *HBDI*.
- 29 Lēmumos, kas pieņemti attiecīgi 2021. gada 1. martā un 2021. gada 9. jūlijā, *HBDI* uzskatīja, ka *SCHUFA* veiktā datu apstrāde ir likumīga.
- 30 Tad personas UF un AB katra cēla prasību atcelt *HBDI* lēmumu iesniedzējtiesā – *Verwaltungsgericht Wiesbaden* (Vīsbādenes Administratīvā tiesa, Vācija). Savu prasību pamatošanai tās apgalvoja, ka *HBDI*, veicot savus uzdevumus un īstenojot savas pilnvaras, ir pienākums veikt pasākumus pret *SCHUFA*, lai panāktu, kas tas dzēš attiecībā uz šīm personām veiktos ierakstus.
- 31 Paskaidrojumā *HBDI* lūdza šīs prasības noraidīt.
- 32 Pirmkārt, *HBDI* apgalvoja, ka VDAR 77. panta 1. punktā paredzētās tiesības iesniegt sūdzību ir paredzētas tikai kā tiesības iesniegt lūgumrakstu. Tādējādi tiesā veicamajā pārbaudē ir vienīgi pārbaudāms, vai uzraudzības iestāde ir izskatījusi sūdzību un informējusi tās iesniedzēju par šīs sūdzības izskatīšanas virzību un iznākumu. Turpretī lietu izskatošajai tiesai neesot jāpārbauda, vai pieņemtais lēmums par sūdzību ir pareizs pēc būtības.
- 33 Otrkārt, *HBDI* uzsvēra, ka kredītinformācijas birojiem pieejamie dati var tikt glabāti tik ilgi, cik tas ir nepieciešams mērķiem, kādiem tie ir saglabāti. Tā kā valsts likumdevējs neesot paredzējis attiecīgu tiesisko regulējumu, uzraudzības iestādes esot pieņēmušas rīcības kodeksus, un kredītinformācijas biroju apvienības pieņemtais rīcības kodekss paredzot šo datu dzēšanu tieši trīs gadus pēc iekļaušanas kartotēkā.
- 34 Šajā ziņā, pirmām kārtām, iesniedzējtiesa uzskata par vajadzīgu noskaidrot, kā juridiski ir kvalificējams lēmums, kuru uzraudzības iestāde pieņem par sūdzību, kas iesniegta saskaņā ar VDAR 77. panta 1. punktu.

- 35 Proti, šai tiesai ir šaubas par *HBDI* argumentāciju, jo tās rezultātā tiktu apdraudēta VDAR 78. panta 1. punktā paredzētās tiesību aizsardzības tiesā efektivitāte. Turklāt, ņemot vērā šīs regulas mērķi saistībā ar Hartas 7. un 8. panta īstenošanu nodrošināt fizisko personu pamattiesību un brīvību efektīvu aizsardzību, minētās regulas 77. un 78. pants neesot interpretējams šauri.
- 36 Minētā tiesa atbalsta tādu interpretāciju, saskaņā ar kuru uzraudzības iestādes pieņemtais lēmums pēc būtības ir jāpakļauj pilnīgai pārbaudei tiesā. Tomēr šai iestādei esot gan novērtējuma brīvība, gan rīcības brīvība, un tai varot būt pienākums rīkoties tikai tad, ja nav iespējams identificēt likumīgas alternatīvas.
- 37 Otrām kārtām, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai divējādā ziņā ir likumīgi, ka kredītinformācijas biroji glabā datus par personas maksātspēju, kas iegūti no tādiem publiskiem reģistriem kā maksātnespējas reģistrs.
- 38 Pirmkārt, šaubas esot par to, vai ir likumīgi, ka no publiskajiem reģistriem pārsūtītos datus savās datubāzēs glabā tādi privātuzņēmumi kā *SCHUFA*.
- 39 Proti, šī glabāšana notiekot nevis saistībā ar kādu konkrētu iemeslu, bet gan gadījumam, ja šo uzņēmumu līgumpartneri tiem pieprasītu šādu informāciju, un galu galā izraisot šo datu uzkrāšanu, it īpaši tad, ja tie jau ir dzēsti no publiskā reģistra tāpēc, ka beidzies to glabāšanas termiņš.
- 40 Turklāt datu apstrāde un tātad glabāšana esot atļauta tikai tad, ja ir izpildīts kāds no VDAR 6. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem. Šajā gadījumā runa esot tikai par šīs regulas 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktā paredzēto nosacījumu. Taču esot visnotaļ apšaubāms, ka tādām kredītinformācijas birojam kā *SCHUFA* būtu legītimas intereses šīs normas izpratnē.
- 41 Visbeidzot, tā kā *SCHUFA* esot tikai viens no vairākiem kredītinformācijas birojiem, šo datu glabāšana šādā veidā Vācijā esot ļoti izplatīta, un tas savukārt nozīmējot, ka Hartas 7. pantā nostiprinātās pamattiesības tiek aizskartas masveidā.
- 42 Otrkārt, pat pieņemot, ka privātu uzņēmumu veikta no publiskiem reģistriem iegūtu datu glabāšana pati par sevi ir likumīga, rodoties jautājums par šādas glabāšanas iespējamo ilgumu.
- 43 Šajā ziņā iesniedzējtiesa uzskata, ka šiem privātuzņēmumiem būtu jāpieprasa ievērot sešu mēnešu termiņu, kas *InsoBekV* 3. pantā paredzēts lēmumu par atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām glabāšanai maksātnespējas reģistrā. Tādējādi dati, kas valsts reģistrā ir jādzēš, vienlaikus būtu jādzēš arī visos šos datus glabājušajos privātajos kredītinformācijas birojos.
- 44 Turklāt rodoties jautājums, vai rīcības kodekss, kas apstiprināts saskaņā ar VDAR 40. pantu un kurā ir paredzēts trīs gadu dzēšanas termiņš attiecībā uz ierakstu par atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām, ir jāņem vērā, veicot VDAR 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktā paredzētās izvērtēšanas ietvaros veicamo samērošanu.

45 Šādos apstākļos *Verwaltungsgericht Wiesbaden* (Vīsbādenes Administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai [VDAR] 77. panta 1. punkts, lasot to kopā ar tās 78. panta 1. punktu, ir jāsaprot tādējādi, ka uzraudzības iestādes izdarītie secinājumi, kurus tā paziņo datu subjektam:

– ir atbilde uz lūgumrakstu, un līdz ar to tiesa uzraudzības iestādes saskaņā ar VDAR 78. panta 1. punktu pieņemto lēmumu par sūdzību principā pārbauda tikai jautājumā par to, vai šī iestāde ir izskatījusi sūdzību, pienācīgi izvērtējusi sūdzības priekšmetu un informējusi sūdzības iesniedzēju par izskatīšanas rezultātiem,

vai arī

– ir jāsaprot kā administratīvs lēmums pēc būtības, un līdz ar to tiesai ir pilnībā jāpārbauda uzraudzības iestādes saskaņā ar VDAR 78. panta 1. punktu pieņemtā lēmuma par sūdzību saturs un konkrētā gadījumā – piemēram, ja rīcības brīvība tiek samazināta līdz nullei – tiesa var arī noteikt uzraudzības iestādei pienākumu veikt konkrētu pasākumu VDAR 58. panta izpratnē?

2) Vai datu glabāšana privātā kredītinformācijas birojā, kurā no tādiem valsts reģistriem kā “valsts datubāzes” [Regulas 2015/848] 79. panta 4. un 5. punkta izpratnē gūti personas dati tiek bez konkrēta iemesla glabāti tālab, lai varētu sniegt informāciju pieprasījuma gadījumā, atbilst [Hartas] 7. un 8. pantam?

3) a) Vai līdztekus pastāvošas privātās datubāzes (konkrēti – kredītinformācijas biroja datubāzes), kas tiek izveidotas līdztekus valsts datubāzēm un kurās dati no valsts datubāzēm (šajā gadījumā – paziņojumi par maksātnespēju) tiek glabāti ilgāk, nekā tas ir paredzēts stingrajā tiesiskajā regulējumā, kas ir ietverts Regulā (ES) 2015/848, lasot to kopā ar valsts tiesībām, principā ir likumīgas?

b) Ja atbilde uz trešo a) jautājumu ir apstiprinoša – vai no [VDAR] 17. panta 1. punkta d) apakšpunktā paredzētajām tiesībām “tiklīdz aizmirstam” izriet, ka šie dati ir jādzēš, ja ir beidzies paredzētais apstrādes ilgums valsts reģistrā?

4) Gadījumā, ja [VDAR] 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunkts var būt vienīgais juridiskais pamats datu glabāšanai privātos kredītinformācijas birojos attiecībā uz datiem, kas tiek glabāti arī valsts reģistros, – vai uz jautājumu par kredītinformācijas biroja leģitīmajām interesēm ir jāatbild apstiprinoši jau tad, ja šajā reģistrā dati no valsts reģistra tiek pārņemti bez konkrēta iemesla, bet gan tālab, lai šie dati būtu vēlāk pieejami informācijas pieprasījuma gadījumā?

5) Vai, pamatojoties uz rīcības kodeksiem, kurus uzraudzības iestādes ir apstiprinājušas saskaņā ar [VDAR] 40. pantu un kuros ir paredzēti pārbaudes un dzēšanas termiņi, kas ir ilgāki par valsts reģistros paredzētajiem glabāšanas termiņiem, VDAR 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktā paredzēto samērošanu var neveikt?”

46 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2022. gada 11. februāra lēmumu lietas C-26/22 un C-64/22 tika apvienotas tiesvedības rakstveida vai mutvārdu daļām, kā arī sprieduma taisīšanai.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 47 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai VDAR 78. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pārbaude tiesā, kas tiek veikta attiecībā uz uzraudzības iestādes pieņemtu lēmumu par sūdzību, attiecas tikai uz jautājumu, vai šī iestāde ir izskatījusi sūdzību, pienācīgi izmeklējusi sūdzības priekšmetu un informējusi sūdzības iesniedzēju par izmeklēšanas rezultātiem, vai arī attiecībā uz šo lēmumu ir jāveic pilnīga pārbaude tiesā, kas ietver lietu izskatošās tiesas tiesības noteikt uzraudzības iestādei pienākumu veikt konkrētu pasākumu.
- 48 Lai atbildētu uz šo jautājumu, ievadam jāatgādina, ka, interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī konteksts un šo normu ietverošā tiesību akta mērķi un nolūks (spriedums, 2023. gada 22. jūnijs, *Pankki S*, C-579/21, EU:C:2023:501, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 49 Runājot par VDAR 78. panta 1. punkta formulējumu, jāteic, ka šajā tiesību normā ir noteikts, ka, neskarot jebkādu citus administratīvos vai ārpus tiesības aizsardzības līdzekļus, katrai fiziskai vai juridiskai personai ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pret uzraudzības iestādes pieņemtu juridiski saistošu lēmumu, kas skar minētās personas.
- 50 Šajā ziņā uzreiz jānorāda, ka šajā gadījumā *HBDI* pieņemtie lēmumi ir juridiski saistoši lēmumi šā 78. panta 1. punkta izpratnē. Proti, izvērtējusi tai iesniegto sūdzību pamatotību, šī iestāde konstatēja, ka prasītāju pamatlietās apstrīdētā personas datu apstrāde saskaņā ar VDAR bija likumīga. Šo lēmumu juridiski saistošo raksturu turklāt apstiprina šīs regulas 143. apsvērums, saskaņā ar kuru tas, ka uzraudzības iestāde noraida sūdzību, ir lēmums, kas sūdzības iesniedzējam rada tiesiskas sekas.
- 51 Jānorāda arī, ka no šīs tiesību normas, lasot to šīs regulas 141. apsvēruma gaismā, skaidri izriet, ka ikvienam datu subjektam ir tiesības uz “efektīvu” tiesību aizsardzību tiesā saskaņā ar Hartas 47. pantu.
- 52 Tādējādi Tiesa jau ir nospriedusi, ka no VDAR 78. panta 1. punkta, lasot to šīs regulas 143. apsvēruma gaismā, izriet, ka tiesām, kas izskata prasību par uzraudzības iestādes lēmumu, vajadzētu īstenot pilnu jurisdikciju, kurai vajadzētu ietvert jurisdikciju izskatīt visus faktu jautājumus un tiesību normu piemērošanas jautājumus, kas saistīti ar tajā izskatāmo strīdu (spriedums, 2023. gada 12. janvāris, *Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság*, C-132/21, EU:C:2023:2, 41. punkts).
- 53 Tāpēc VDAR 78. panta 1. punkts nav interpretējams tādējādi, ka pārbaude tiesā, kas tiek veikta attiecībā uz uzraudzības iestādes pieņemtu lēmumu par sūdzību, attiektos tikai uz jautājumu, vai šī iestāde ir izskatījusi sūdzību, pienācīgi izmeklējusi tās priekšmetu un informējusi sūdzības iesniedzēju par izmeklēšanas rezultātiem. Gluži pretēji, lai tiesību aizsardzība tiesā būtu “efektīva”, kā tas prasīts šajā tiesību normā, šādam lēmumam ir jābūt pakļautam pilnīgai pārbaudei tiesā.
- 54 Šo interpretāciju apstiprina arī gan VDAR 78. panta 1. punkta konteksts, gan šīs regulas mērķi un nolūks.

- 55 Par šīs normas kontekstu jāteic, ka saskaņā ar Hartas 8. panta 3. punktu, kā arī VDAR 51. panta 1. punktu un 57. panta 1. punkta a) apakšpunktu valsts uzraudzības iestāžu pienākums ir pārbaudīt, vai ir ievēroti Savienības noteikumi par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi (spriedums, 2020. gada 16. jūlijs, *Facebook Ireland* un *Schrems*, C-311/18, EU:C:2020:559, 107. punkts).
- 56 Konkrēti, saskaņā ar VDAR 57. panta 1. punkta f) apakšpunktu katrai uzraudzības iestādei savā teritorijā ir pienākums izskatīt sūdzības, kuras ikviena persona saskaņā ar šīs regulas 77. panta 1. punktu ir tiesīga iesniegt – ja tā uzskata, ka tās personas datu apstrāde ir veikta, pārkāpjot minēto regulu – un ciktāl nepieciešams, izmeklēt attiecīgo jautājumu. Uzraudzības iestādei šāda sūdzība ir jāizskata ar visu pienācīgo rūpību (spriedums, 2020. gada 16. jūlijs, *Facebook Ireland* un *Schrems*, C-311/18, EU:C:2020:559, 109. punkts).
- 57 Iesniegto sūdzību izskatīšanai VDAR 58. panta 1. punktā katrai uzraudzības iestādei ir piešķirtas ievērojamas izmeklēšanas pilnvaras. Ja šī iestāde izmeklēšanas noslēgumā konstatē šīs regulas tiesību normu pārkāpumu, tai ir pienācīgi jārikojas, lai novērstu konstatēto trūkumu. Tālab šīs regulas 58. panta 2. punktā ir uzskaitīti dažādi koriģējošie pasākumi, ko uzraudzības iestāde var veikt (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 16. jūlijs, *Facebook Ireland* un *Schrems*, C-311/18, EU:C:2020:559, 111. punkts).
- 58 No tā izriet – kā ģenerālvokāts norāda secinājumā 42. punktā –, ka sūdzību procedūra, kas nav pielīdzināma lūgumraksta procedūrai, ir izveidota kā mehānisms, ar kuru var efektīvi aizsargāt datu subjektu tiesības un intereses.
- 59 Savukārt, ņemot vērā plašās pilnvaras, kas uzraudzības iestādei ir piešķirtas saskaņā ar VDAR, prasība par efektīvu tiesību aizsardzību tiesā netiktu izpildīta, ja lēmumi par to, kā šāda uzraudzības iestāde īsteno izmeklēšanas pilnvaras vai koriģējošos pasākumus, būtu pakļauti tikai ierobežotai pārbaudei tiesā.
- 60 Tas pats attiecas uz lēmumiem par sūdzības noraidīšanu, jo VDAR 78. panta 1. punktā nav paredzēta atšķirība atkarībā no uzraudzības iestādes pieņemtā lēmuma iedabas.
- 61 Par VDAR mērķiem jāteic, ka konkrēti no tās 10. apsvēruma izriet, ka šīs regulas mērķis ir nodrošināt augsta līmeņa aizsardzību fiziskām personām attiecībā uz personas datu apstrādi Savienībā. Šīs regulas 11. apsvērumā ir arī teikts – lai šo datu aizsardzība visā Savienībā būtu efektīva, nepieciešams stiprināt datu subjektu tiesības.
- 62 Savukārt, ja minētās regulas 78. panta 1. punkts būtu jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētajā pārbaudē, kas veicama tiesā, ir vienīgi jāpārbauda, vai uzraudzības iestāde ir izskatījusi sūdzību, pienācīgi izmeklējusi tās priekšmetu un informējusi sūdzības iesniedzēju par izmeklēšanas rezultātiem, tad noteikti tiktu apdraudēta šīs regulas mērķu sasniegšana un nolūka īstenošana.
- 63 Turklāt tāda šīs tiesību normas interpretācija, saskaņā ar kuru uzraudzības iestādes lēmums par sūdzību ir pakļauts pilnīgai pārbaudei tiesā, neliek apšaubīt ne uzraudzības iestāžu neatkarības garantijas, ne tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pret pārzini vai apstrādātāju.
- 64 Pirmām kārtām, Hartas 8. panta 3. punkts patiešām noteic, ka personas datu aizsardzības noteikumu ievērošanu kontrolē neatkarīga iestāde. Šajā ziņā VDAR 52. pantā tostarp ir precizēts: katra uzraudzības iestāde rīkojas pilnīgi neatkarīgi, pildot savus uzdevumus un īstenojot savas pilnvaras saskaņā ar šo regulu (1. punkts); katras uzraudzības iestādes loceklis vai locekļi, pildot

- uzdevumus un īstenojot pilnvaras saskaņā ar šo regulu, ir brīvi no ārējas ietekmes (2. punkts) un katra dalībvalsts nodrošina, lai katrai uzraudzības iestādei būtu piešķirti resursi, kas nepieciešami efektīvai tās uzdevumu izpildei un pilnvaru īstenošanai (4. punkts).
- 65 Tomēr tas, ka uzraudzības iestādes juridiski saistošie lēmumi ir pakļauti pilnīgai pārbaudei tiesā, nekādi neapdraud šīs neatkarības garantijas.
- 66 Otrām kārtām, attiecībā uz VDAR 79. panta 1. punktā paredzētajām tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pret pārzini vai apstrādātāju jānorāda, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru prasības, kas paredzētas šīs regulas attiecīgi 78. panta 1. punktā un 79. panta 1. punktā, var tikt celtas līdztekus viena otrai un katra patstāvīgi (spriedums, 2023. gada 12. janvāris, *Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság*, C-132/21, EU:C:2023:2, 35. punkts un rezolutīvā daļa). Proti, šajā ziņā Tiesa ir atzinusi, ka vairāku tiesību aizsardzības līdzekļu nodrošināšana stiprina arī minētās regulas 141. apsvērumā nosprausto mērķi garantēt, lai ikvienam datu subjektam, kurš uzskata, ka viņa tiesības saskaņā ar šo regulu ir pārkāptas, būtu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā saskaņā ar Hartas 47. pantu (spriedums, 2023. gada 12. janvāris, *Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság*, C-132/21, EU:C:2023:2, 44. punkts).
- 67 Tāpēc, lai arī dalībvalstīm atbilstoši procesuālās autonomijas principam ir jāparedz, kādā tieši savstarpējā attiecībā ir šie tiesību aizsardzības līdzekļi (spriedums, 2023. gada 12. janvāris, *Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság*, C-132/21, EU:C:2023:2, 45. punkts un rezolutīvā daļa), VDAR 79. panta 1. punktā paredzēto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pret pārzini vai apstrādātāju esamība nekādi neietekmē to, cik lielā mērā ir veicama pārbaude tiesā saistībā ar prasību, kas saskaņā ar šīs regulas 78. panta 1. punktu ir celta par lēmumu, ko uzraudzības iestāde pieņēmusi par sūdzību.
- 68 Tomēr jāpiebilst, ka, lai gan, kā atgādināts šā sprieduma 56. punktā, uzraudzības iestādei sūdzība ir jāizskata ar visu pienācīgo rūpību, attiecībā uz VDAR 58. panta 2. punktā uzskaitītajiem koriģējošajiem pasākumiem šai iestādei ir rīcības brīvība piemērotu un nepieciešamu līdzekļu izvēlē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 16. jūlijs, *Facebook Ireland* un *Schrems*, C-311/18, EU:C:2020:559, 112. punkts).
- 69 Savukārt, lai arī – kā konstatēts šā sprieduma 52. punktā – valsts tiesai, kurā celta prasība saskaņā ar VDAR 78. panta 1. punktu, ir jābūt pilnīgai kompetencei izskatīt visus ar attiecīgo strīdu saistītos faktus un tiesību jautājumus, efektīvas tiesību aizsardzības tiesā garantija tomēr nenozīmē, ka attiecīgā tiesa būtu tiesīga šīs iestādes vērtējumu par piemēroto un nepieciešamo koriģējošo pasākumu izvēli aizstāt ar savu vērtējumu, bet gan prasa, lai šī tiesa pārbaudītu, vai uzraudzības iestāde ir ievērojusi savas novērtējuma brīvības robežas.
- 70 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir atbildams, ka VDAR 78. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka uzraudzības iestādes lēmums par sūdzību ir pakļauts pilnīgai pārbaudei tiesā.

Par otro līdz piekto jautājumu

- 71 Ar otro līdz piekto jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā,
- vai VDAR 5. panta 1. punkta a) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu privātu kredītinformācijas biroju praksi, kas izpaužas kā no publiskā reģistra iegūtas informācijas par

fizisku personu atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām glabāšana savās datubāzēs un šīs informācijas dzēšana pēc trīs gadu laikposma atbilstoši rīcības kodeksam šīs pašas regulas 40. panta izpratnē, lai gan minētās informācijas glabāšanas termiņš publiskajā reģistrā ir seši mēneši, un

- vai VDAR 17. panta 1. punkta c) un d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka privātam kredītinformācijas birojam, kurš no publiskā reģistra ir pārņēmis informāciju par atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām, ir pienākums šo informāciju dzēst.

Par VDAR 5. panta 1. punkta a) apakšpunktu

- 72 VDAR 5. panta 1. punkta a) apakšpunkts noteic, ka personas dati tiek apstrādāti likumīgi, godprātīgi un datu subjektam pārredzamā veidā.
- 73 Šajā ziņā šīs regulas 6. panta 1. punkta pirmajā daļā ir veikts izsmelošs un ierobežojošs to gadījumu uzskaitījums, kuros personas datu apstrādi var uzskatīt par likumīgu. Tādējādi, lai apstrādi varētu uzskatīt par likumīgu, uz to jāattiecas kādam no šajā tiesību normā paredzētajiem gadījumiem (spriedums, 2023. gada 4. jūlijs, *Meta Platforms* u.c. (Vispārīgie sociālā tīkla lietošanas noteikumi), C-252/21, EU:C:2023:537, 90. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 74 Šajā gadījumā nav strīda par to, ka pamatlietās aplūkotās personas datu apstrādes likumīgums jāizvērtē, ņemot vērā tikai VDAR 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktu. Šī tiesību norma noteic, ka personas datu apstrāde ir likumīga tikai tādā apmērā un tikai tad, ja šī apstrāde ir vajadzīga pārziņa vai trešās personas leģitīmo interešu ievērošanai, izņemot, ja datu subjekta intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības, kurām nepieciešama personas datu aizsardzība, ir svarīgākas par šādām interesēm, jo īpaši, ja datu subjekts ir bērns.
- 75 Tādējādi minētajā tiesību normā ir paredzēti trīs kumulatīvi nosacījumi, lai personas datu apstrāde būtu likumīga, proti, pirmkārt, pārziņa vai trešās personas leģitīmu interešu esamība, otrkārt, nepieciešamība apstrādāt personas datus šo leģitīmo interešu ievērošanai un, treškārt, nosacījums, ka neprevalē tās personas intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības, uz kuru attiecas datu aizsardzība (spriedums, 2023. gada 4. jūlijs, *Meta Platforms* u.c. (Vispārīgie sociālā tīkla lietošanas noteikumi), C-252/21, EU:C:2023:537, 106. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 76 Pirmkārt, attiecībā uz nosacījumu par “leģitīmo interešu” esamību, ņemot vērā, ka VDAR šis jēdziens nav definēts, ir jāuzsver – kā secinājumu 61. punktā norāda ģenerālvokāts –, ka par leģitīmām principā var uzskatīt plašu interešu loku.
- 77 Otrkārt, attiecībā uz nosacījumu par personas datu apstrādes nepieciešamību leģitīmo interešu īstenošanai, jāteic, ka tas prasa valsts tiesai pārbaudīt, vai leģitīmās intereses, kas saistītas ar datu apstrādi, nevar saprātīgi īstenot tikpat efektīvi ar citiem līdzekļiem, kas mazāk aizskartu datu subjektu pamattiesības un pamatbrīvības, jo īpaši Hartas 7. un 8. pantā garantētās tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību (spriedums, 2023. gada 4. jūlijs, *Meta Platforms* u.c. (Vispārīgie sociālā tīkla lietošanas noteikumi), C-252/21, EU:C:2023:537, 108. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 78 Šajā kontekstā jāatgādina arī, ka nosacījums par vajadzību apstrādāt datus ir jāaplūko kopā ar tā saukto “datu minimizēšanas” principu, kurš nostiprināts VDAR 5. panta 1. punkta c) apakšpunktā un saskaņā ar kuru personas datiem jābūt “adekvāt[iem], atbilstīg[iem] un

- [jā]ietver tikai [tas], kas nepieciešams to apstrādes nolūkos” (spriedums, 2023. gada 4. jūlijs, *Meta Platforms* u.c. (Vispārīgie sociālā tīkla lietošanas noteikumi), C-252/21, EU:C:2023:537, 109. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 79 Treškārt, par nosacījumu, ka datu subjekta intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības neprevalē pār pārziņa vai trešās personas legītajām interesēm, Tiesa jau ir nospriedusi, ka šis nosacījums liek veikt attiecīgo pretnostatīto tiesību un interešu samērošanu, kas principā ir atkarīga no attiecīgā gadījuma konkrētajiem apstākļiem, un ka tādējādi šī samērošana valsts tiesai ir jāveic, ņemot vērā konkrētos apstākļus (spriedums, 2023. gada 4. jūlijs, *Meta Platforms* u.c. (Vispārīgie sociālā tīkla lietošanas noteikumi), C-252/21, EU:C:2023:537, 110. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 80 Turklāt, kā izriet no VDAR 47. apsvēruma, datu subjekta intereses un pamattiesības var būt svarīgākas par datu pārziņa interesēm, ja personas datus apstrādā apstākļos, kādos datu subjektiem nav pamata rēķināties ar šādu apstrādi (spriedums, 2023. gada 4. jūlijs, *Meta Platforms* u.c. (Vispārīgie sociālā tīkla lietošanas noteikumi), C-252/21, EU:C:2023:537, 112. punkts).
- 81 Lai arī izvērtēt to, vai attiecībā uz pamatlietās aplūkoto personas datu apstrādi ir izpildīti šā sprieduma 75. punktā atgādinātie trīs nosacījumi, galu galā ir iesniedzējtiesas ziņā, Tiesa, lemjot par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, var sniegt lietderīgas norādes, pēc kurām valsts tiesai vadīties šajā izvērtējumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 20. oktobris, *Digi*, C-77/21, EU:C:2022:805, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 82 Šajā gadījumā jautājumā par legītu interešu esamību *SCHUFA* apgalvo, ka kredītinformācijas biroji apstrādā datus, kas ir nepieciešami personu vai uzņēmumu maksātspējas novērtējumam, lai varētu šo informāciju nodot šo personu vai uzņēmumu līgumpartneru rīcībā. Kredītpējas noteikšana un ziņu par maksātspēju sniegšana ne vien aizsargājot to uzņēmumu ekonomiskās intereses, kuri vēlas noslēgt ar kredītu saistītus līgumus, bet esot arī pamats kredīšanai un ekonomikas spējai darboties. Šo biroju darbība arī palīdzot konkretizēt ar kredīšanu saistītajos darījumos ieinteresēto personu komerciālās vēlmes, jo izziņas ļaujot ātri un nebirokrātiski šos darījumus pārbaudīt.
- 83 Šajā ziņā, lai gan tāda personas datu apstrāde kā pamatlietās aplūkotā kalpo *SCHUFA* ekonomiskajām interesēm, šī apstrāde arī palīdz īstenot to *SCHUFA* līgumpartneru, kuri iecerējuši ar personām noslēgt ar kredītu saistītus līgumus, legītajās interesēs spēt novērtēt šo personu kredītpēju un tātad arī kredītu nozares sociālekonomiskās intereses.
- 84 Attiecībā uz patērētāju kredītlīgumiem no Direktīvas 2008/48 8. panta – lasot to šīs direktīvas 28. apsvēruma gaismā – izriet, ka pirms kredītlīguma noslēgšanas kreditoram ir jānovērtē patērētāja kredītpēja, pamatojoties uz pietiekamu informāciju, tostarp vajadzības gadījumā ziņām, kas iegūtas no publiskām un privātām datubāzēm.
- 85 Turklāt attiecībā uz patērētāju kredītlīgumiem saistībā ar mājokļa nekustamo īpašumu no Direktīvas 2014/17 18. panta 1. punkta un 21. panta 1. punkta – lasot tos šīs direktīvas 55. un 59. apsvēruma gaismā – izriet, ka kreditoram ir rūpīgi jāizvērtē patērētāja kredītpēja un ka viņam ir piekļuve kredītu datubāzēm, jo iepazīšanās ar šādu datubāzu ziņām ir noderīgs šīs izvērtēšanas elements.

- 86 Jāpiebilst, ka Direktīvās 2008/48 un 2014/17 paredzētā pienākuma novērtēt patērētāju kredībspēju mērķis ir ne tikai aizsargāt kredīta pieprasītāju, bet arī – kā uzsvērts Direktīvas 2008/48 26. apsvērumā – nodrošināt kredītsistēmas pareizu darbību kopumā.
- 87 Tomēr vēl vajadzīgs, lai datu apstrāde būtu nepieciešama pārziņa vai trešās personas legītīmo interešu ievērošanai un lai pār šīm interesēm neprevalētu datu subjekta intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības. Samērojot šīs attiecīgās pretnostatītās intereses – proti, pārziņa un iesaistīto trešo personu intereses ar datu subjekta interesēm –, svarīgi ir ņemt vērā, kā norādīts šā sprieduma 80. punktā, arī to, ar ko datu subjektam ir pamats rēķināties, kā arī attiecīgās apstrādes apjomu un šīs apstrādes ietekmi uz šo subjektu (skat. spriedumu, 2023. gada 4. jūlijs, *Meta Platforms* u.c. (Vispārīgie sociālā tīkla lietošanas noteikumi), C-252/21, EU:C:2023:537, 116. punkts).
- 88 Par VDAR 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktu Tiesa ir nospriedusi, ka šī tiesību norma ir jāinterpretē tādējādi, ka šādu apstrādi var uzskatīt par nepieciešamu pārziņa vai trešās personas legītīmo interešu mērķiem šīs tiesību normas izpratnē vienīgi tad, ja šī apstrāde tiek veikta šo legītīmo interešu īstenošanai tikai absolūti nepieciešamajā apmērā un ja no pretnostatīto interešu samērošanas, kas veikta, ņemot vērā visus nozīmīgos apstākļus, izriet, ka attiecīgās apstrādes datu subjektu intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības neprevalē pār minētajām pārziņa vai trešās personas legītīmajām interesēm (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 4. maijs, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, 30. punkts, kā arī 2023. gada 4. jūlijs, *Meta Platforms* u.c. (Vispārīgie sociālā tīkla lietošanas noteikumi), C-252/21, EU:C:2023:537, 126. punkts).
- 89 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda uz diviem pamatlietās aplūkotās personas datu apstrādes aspektiem. Pirmām kārtām, šī apstrāde ietverot datu daudzveidīgu glabāšanu, proti, ne tikai publiskā reģistrā, bet arī kredītinformācijas biroju datubāzēs, turklāt šie biroji šo glabāšanu veicot nevis saistībā ar kādu konkrētu iemeslu, bet gan gadījumam, ja to līgumpartneri tiem pieprasītu šādu informāciju. Otrām kārtām, minētie uzņēmumi šos datus glabājot trīs gadus, pamatojoties uz rīcības kodeksu VDAR 40. panta izpratnē, lai gan valsts tiesību aktos attiecībā uz publisko reģistru esot paredzēts tikai sešu mēnešu ilgs glabāšanas termiņš.
- 90 Attiecībā uz pirmo no šiem aspektiem *SCHUFA* apgalvo, ka ziņas nebūtu iespējams sniegt savlaicīgi, ja kredītinformācijas birojam būtu jāgaida konkrēts pieprasījums, lai varētu sākt vākt datus.
- 91 Šajā ziņā iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai *SCHUFA* veiktā attiecīgo datu glabāšana savās datubāzēs ir nepārsniedz to, kas ir absolūti nepieciešams legītīmo interešu īstenošanai, ja ar attiecīgajiem datiem ir iespējams iepazīties publiskajā reģistrā un konkrētajā gadījumā ziņas nav pieprasījis neviens komercuzņēmums. Ja tas tā nebūtu, *SCHUFA* veiktā šo datu glabāšana laikposmā, kamēr tie ir publiski pieejami, nevarētu tikt uzskatīta par nepieciešamu.
- 92 Attiecībā uz datu glabāšanas ilgumu ir uzskatāms, ka šā sprieduma 75. punktā atgādinātā otrā un trešā nosacījuma pārbaude pārklājas, jo, lai izvērtētu, vai šajā gadījumā legītīmās intereses, kuras ir gribēts īstenot ar pamatlietās aplūkoto personas datu apstrādi, nav saprātīgi īstenojamas ar īsāku datu glabāšanas termiņu, ir jāsamēro attiecīgās pretnostatītās tiesības un intereses.
- 93 Par esošo legītīmo interešu samērošanu jānorāda, ka kredītinformācijas biroja veiktā analīze, padarīdama iespējamu objektīvi un uzticami novērtēt šā biroja līgumpartneru potenciālo klientu maksātspēju, ļauj izlīdzināt atšķirības informētībā un tādējādi mazināt krāpšanas riskus, kā arī citas neskaidrības.

- 94 Savukārt par datu subjekta tiesībām un interesēm jāteic, ka, kredītinformācijas birojam apstrādājot datus par atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām – piemēram, veicot šo datu glabāšanu, analīzi un izpaušanu trešai personai –, tiek nopietni aizskartas Hartas 7. un 8. pantā garantētās datu subjekta pamattiesības. Proti, šādi dati tiek izmantoti kā negatīvs faktors datu subjekta kredītpējas novērtējumā un tādējādi ir sensitīva informācija par viņa privāto dzīvi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 13. maijs, *Google Spain* un *Google*, C-131/12, EU:C:2014:317, 98. punkts). To apstrāde var būtiski kaitēt datu subjekta interesēm, ja šāda izpaušana var ievērojami apgrūtināt viņa brīvību izmantošanu, jo īpaši, ja runa ir par pamatvajadzību apmierināšanu.
- 95 Turklāt, kā norādīja Komisija, jo ilgāk attiecīgos datus kredītinformācijas biroji glabā, jo lielāka ir ietekme uz datu subjekta interesēm un privāto dzīvi un jo augstākas ir prasības attiecībā uz šīs informācijas glabāšanas likumīgumu.
- 96 Turklāt jānorāda – kā izriet no Regulas 2015/848 76. apsvēruma –, ka publiska maksātnespējas reģistra mērķis ir uzlabot attiecīgo kreditoru un tiesu informēšanu. Šajā ziņā šīs regulas 79. panta 5. punkts vienīgi noteic, ka dalībvalstis informē datu subjektus par to, cik ilgi maksātnespējas reģistros glabājamiem personas datiem var piekļūt, nenosakot termiņu minēto datu glabāšanai. Savukārt no šīs regulas 79. panta 4. punkta izriet, ka dalībvalstis saskaņā ar to ir atbildīgas par personas datu vākšanu un glabāšanu valsts datubāzēs. Tāpēc šo datu glabāšanas termiņš ir jānosaka, ievērojot minēto regulu.
- 97 Šajā gadījumā Vācijas likumdevējs noteic, ka informācija par atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām maksātnespējas reģistrā tiek glabāta tikai sešus mēnešus. Tātad tas uzskata, ka pēc sešu mēnešu termiņa beigām datu subjekta tiesības un intereses prevalē pār sabiedrības tiesībām un interesēm iepazīties ar šo informāciju.
- 98 Turklāt – kā savu secinājumu 75. punktā norāda ģenerāladvokāts – atbrīvošana no atlikušajām parādsaistībām ir domāta tam, lai ļautu to saņēmušajai personai no jauna piedalīties saimnieciskajā dzīvē, un tāpēc tā šai personai parasti ir eksistenciāli nozīmīga. Taču, ja kredītinformācijas biroji – nolūkā novērtēt personas ekonomisko situāciju – varētu saglabāt datus par atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām un izmantot šādus datus pēc tam, kad tie ir dzēsti no publiskā maksātnespējas reģistra, šā mērķa sasniegšana būtu apdraudēta tāpēc, ka minētie dati vienmēr tiek izmantoti kā negatīvs faktors, novērtējot šādas personas kredītpēju.
- 99 Šajos apstākļos kredītēšanas nozares intereses iegūt informāciju par atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām nevar pamatot tādu personas datu apstrādi kā pamatlietās aplūkotā, kuras ilgums pārsniedz termiņu, kādā dati glabājami publiskajā maksātnespējas reģistrā, un tāpēc kredītinformācijas biroja veiktā šo datu glabāšana nevar tikt pamatota ar VDAR 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktu attiecībā uz laikposmu pēc minēto datu dzēšanas no publiskā maksātnespējas reģistra.
- 100 Par sešu mēnešu laikposmu, kurā attiecīgie dati ir pieejami arī šajā publiskajā reģistrā, jānorāda, ka, lai gan šo datu līdztekus veiktas glabāšanas šādu biroju datubāzēs sekas var tikt uzskatītas par ne tik smagām kā tās, kas iestājas pēc sešu mēnešu laikposma beigām, šī glabāšana tomēr ir Hartas 7. un 8. pantā garantēto tiesību aizskārums. Šajā ziņā Tiesa jau ir nospriedusi, ka vienu un to pašu personas datu atrašanās vairākos avotos pastiprina personas tiesību uz privāto dzīvi aizskārumu (skat. spriedumu, 2014. gada 13. maijs, *Google Spain* un *Google*, C-131/12, EU:C:2014:317, 86. un 87. punkts). Iesniedzējtiesai attiecīgās intereses ir jāsamēro ar ietekmi uz datu subjektu, lai

noskaidrotu, vai šo datu līdztekus veikta glabāšana, ko veic privāti kredītinformācijas biroji, var tikt uzskatīta par tādu, kas nepārsniedz absolūti nepieciešamo, kā prasīts šā sprieduma 88. punktā atreferētajā Tiesas judikatūrā.

- 101 Visbeidzot, par tāda rīcības kodeksa esamību, kas – kā šajā lietā esošais – noteic, ka kredītinformācijas birojam pēc trīs gadu termiņa ir jādzēš dati par atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām, jāatgādina, ka saskaņā ar VDAR 40. panta 1. un 2. punktu rīcības kodeksi ir paredzēti, lai veicinātu šīs regulas atbilstīgu piemērošanu, ņemot vērā dažādo apstrādes nozaru specifiskās iezīmes un mikrouzņēmumu, mazo un vidējo uzņēmumu konkrētās vajadzības. Tādējādi apvienības un citas struktūras, kas pārstāv pārziņu vai apstrādātāju kategorijas, var izstrādāt rīcības kodeksus vai tos grozīt vai papildināt, lai precīzi noteiktu, kā piemērojama minētā regula, piemēram, attiecībā uz godprātīgu un pārredzamu apstrādi, pārziņu leģitīmajām interesēm konkrētos gadījumos un personas datu vākšanu.
- 102 Turklāt saskaņā ar VDAR 40. panta 5. punktu kodeksa projektu iesniedz kompetentajai uzraudzības iestādei, kas to apstiprina, ja uzskata, ka tas nodrošina atbilstošas garantijas.
- 103 Šajā gadījumā pamatlietās aplūkoto rīcības kodeksu ir izstrādājusi Vācijas kredītinformācijas biroju apvienība un apstiprinājusi kompetentā uzraudzības iestāde.
- 104 Taču, lai arī saskaņā ar VDAR 40. panta 1. un 2. punktu rīcības kodeksa mērķis patiešām ir veicināt šīs regulas atbilstīgu piemērošanu un precizēt tās piemērošanas kārtību, tomēr – kā savu secinājumu 103. un 104. punktā norāda ģenerālvokāts – šādā kodeksā paredzētie personas datu apstrādes likumīguma nosacījumi nevar atšķirties no VDAR 6. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem.
- 105 Tādējādi rīcības kodekss, kura dēļ vērtējuma iznākums atšķiras no tā, kas iegūts, piemērojot VDAR 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktu, nav ņemams vērā, veicot saskaņā ar šo tiesību normu veicamo samērošanu.

Par VDAR 17. pantu

- 106 Visbeidzot iesniedzējtiesa prāto arī par to, kādi pienākumi kredītinformācijas birojam izriet no VDAR 17. panta.
- 107 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar iesniedzējtiesas norādīto VDAR 17. panta 1. punkta d) apakšpunktu datu subjektam ir tiesības panākt, lai pārzinis bez nepamatotas kavēšanās dzēstu datu subjekta personas datus, un pārziņa pienākums ir bez nepamatotas kavēšanās dzēst personas datus, ja personas dati ir apstrādāti nelikumīgi.
- 108 Līdz ar to saskaņā ar šīs tiesību normas skaidro formulējumu gadījumā, ja iesniedzējtiesa pēc vērtējuma par pamatlietās aplūkotās personas datu apstrādes likumīgumu secinātu, ka šī apstrāde nav likumīga, pārzinim, šajā gadījumā *SCHUFA*, attiecīgie dati būtu pēc iespējas ātrāk jādzēš. Tā tas – atbilstoši šā sprieduma 99. punktā konstatētajam – būtu gadījumā ar personas datu apstrādi, kas veikta ilgāk par sešu mēnešu termiņu, kādā šie dati ir glabājami publiskajā maksātnespējas reģistrā.

- 109 Savukārt ar apstrādi, kas veikta sešu mēnešu laikposmā, kad dati ir pieejami publiskajā maksātnespējas reģistrā, ir tā, ka gadījumā, ja iesniedzējtiesa secinātu, ka šī apstrāde atbilst VDAR 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktam, būtu piemērojams šīs regulas 17. panta 1. punkta c) apakšpunkts.
- 110 Šajā normā ir paredzētas tiesības uz personas datu dzēšanu, ja datu subjekts iebilst pret apstrādi saskaņā ar VDAR 21. panta 1. punktu un apstrādei nav nekāda “svarīgāka leģitīma pamata”. Saskaņā ar šo pēdējo minēto tiesību normu datu subjektam, balstoties uz iemesliem saistībā ar viņa īpašo situāciju, ir tiesības jebkurā laikā iebilst pret savu personas datu apstrādi, kas pamatojas uz 6. panta 1. punkta pirmās daļas e) vai f) apakšpunktu. Pārzinis personas datus vairs neapstrādā, ja vien tas nepierāda, ka šī apstrāde ir nepieciešama vai nu tādu pārliecinošu leģitīmu apstrādes iemeslu dēļ, kas ir svarīgāki par datu subjekta interesēm, tiesībām un brīvībām, vai arī tālab, lai celtu, īstenotu vai aizstāvētu likumīgas prasības.
- 111 No šīm tiesību normām, lasot tās kopsakarā, izriet – kā savu secinājumu 93. punktā norāda ģenerāladvokāts –, ka datu subjektam ir tiesības iebilst pret datu apstrādi un tiesības panākt šo datu dzēšanu, ja vien nav pārliecinošu leģitīmu iemeslu, kas ir svarīgāki par šā datu subjekta interesēm, kā arī tiesībām un brīvībām VDAR 21. panta 1. punkta izpratnē; un to pierādīt ir pārziņa pienākums.
- 112 Tādējādi, ja pārzinim neizdodas sniegt šādu pierādījumu, datu subjektam ir tiesības pieprasīt šo datu dzēšanu, pamatojoties uz VDAR 17. panta 1. punkta c) apakšpunktu, ja tas iebilst pret apstrādi saskaņā ar šīs regulas 21. panta 1. punktu. Iesniedzējtiesai jāpārbauda, vai izņēmuma kārtā ir kādi pārliecinoši leģitīmi iemesli, kas varētu pamatot attiecīgo apstrādi.
- 113 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz otro līdz piekto jautājumu ir atbildams šādi:
- VDAR 5. panta 1. punkta a) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu privātu kredītinformācijas biroju praksi, kas izpaužas kā no publiskā reģistra iegūtas informācijas par fizisku personu atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām glabāšana savās datubāzēs tālab, lai varētu sniegt ziņas par šo personu maksātspēju, ilgāk par laikposmu, kurā dati tiek glabāti publiskajā reģistrā;
 - VDAR 17. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka datu subjektam ir tiesības panākt, lai pārzinis bez nepamatotas kavēšanās dzēstu šā datu subjekta personas datus, ja šis datu subjekts iebilst pret apstrādi saskaņā ar šīs regulas 21. panta 1. punktu un ja nav pārliecinošu leģitīmu iemeslu, kas izņēmuma kārtā attiecīgo apstrādi pamatotu;
 - VDAR 17. panta 1. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pārzinim ir pienākums bez nepamatotas kavēšanās dzēst personas datus, kas ir apstrādāti nelikumīgi.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 114 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) 78. panta 1. punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

uzraudzības iestādes lēmums par sūdzību ir pakļauts pilnīgai pārbaudei tiesā.

- 2) Regulas 2016/679 5. panta 1. punkta a) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 6. panta 1. punkta pirmās daļas f) apakšpunktu,

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tas nepieļauj tādu privātu kredītinformācijas biroju praksi, kas izpaužas kā no publiskā reģistra iegūtas informācijas par fizisku personu atbrīvošanu no atlikušajām parādsaistībām glabāšana savās datubāzēs tālab, lai varētu sniegt ziņas par šo personu maksātspēju, ilgāk par laikposmu, kurā dati tiek glabāti publiskajā reģistrā.

- 3) Regulas 2016/679 17. panta 1. punkta c) apakšpunkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

datu subjektam ir tiesības panākt, lai pārzinis bez nepamatotas kavēšanās dzēstu šā datu subjekta personas datus, ja šis datu subjekts iebilst pret apstrādi saskaņā ar šīs regulas 21. panta 1. punktu un ja nav pārliecinošu leģitīmu iemeslu, kas izņēmuma kārtā attiecīgo apstrādi pamatotu.

- 4) Regulas 2016/679 17. panta 1. punkta d) apakšpunkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

pārzinim ir pienākums bez nepamatotas kavēšanās dzēst personas datus, kas ir apstrādāti nelikumīgi.

[Paraksti]